

Abecední seznam identifikovaných osob pohřbených na Malostranském hřbitově

Návštěvníky hřbitovů, ať mají nebo nemají k tomuto místu osobní vztah, zajímají jména pohřbených a fakta o nich. Proto vznikají orientační tabule se jmény známých osob, nehledě na soupisy hrobů pro účely správy. U Malostranského hřbitova je situace poněkud odlišná. Zde nejde o „aktivní“ stav, nýbrž o zakonzervovanou realitu, na niž měl průběh času svůj vliv. Odhaduje se, že na Malostranském hřbitově bylo pochováno přes sto tisíc lidí, avšak hrobová místa nemohou dnes o tom vydat ani zdaleka úplné svědectví. V minulosti se o jakousi názornou představu o demografii místa posledního odpočinku pokusily dvě práce, z nichž je možné čerpat údaje, ale s vědomím přizpůsobení současnému stavu.

Svou roli při tom nepochybně sehrálo jednak dvojí zmenšení plochy hřbitova v jeho severní části, přiléhající k Plzeňské třídě, a jednak necitlivě provedené změny v jižní části.

V minulosti se o vypracování seznamu pohřbených a jejich případné přiřazení k hrobovým místům pokusily zejména dvě práce, založené na odlišných přístupech:

V roce 1939, po první redukci plochy hřbitova, sestavil soupis hrobových míst na základě obhlídky v terénu Bedřich Kšára. Ten hrobová místa čísloval ve směru své obchůzky, který však bohužel dnes neznáme (změnilo se i umístění cestiček), a doplnil odkazy na dnes již neexistující místa (hlavní brána apod.). Mapu, která by umožnila jednoznačnou identifikaci, ke svým záznamům bohužel nepřipojil.

V roce 2001 publikoval svůj abecední soupis jmen pohřbených Jeronym Lány, který vycházel z matričních záznamů. Pohřbené osoby přiřazoval k historickým hrobovým místům podle mapy hřbitova ze 60. let 19. století, tj. po vzniku jeho nové části (viz přední předsádka knihy). Označoval je identifikační šifrou ve tvaru *hřbitov/oddělení/hrob*. Problém je v tom, že některé části hřbitovů, jako část 1/IX a 1/X (stará část hřbitova) či část 2/VIII (nová část hřbitova) již po druhé redukci plochy u Plzeňské třídy neexistují. Tuto situaci se někde snažil řešit přiřazením jmen pohřbených novému hrobovému místu, kam byli přeneseni.

Náš abecední seznam obsahuje za jménem pohřbené osoby její životní data a místo uložení, jsou-li známy, a to z údajů obou badatelů (zkratka *K* = Kšárův seznam, *L* = Lányho seznam). Následuje stručná charakteristika povolání či společenského statusu a případně příbuzenského vztahu. U významných osob je připojen jejich medailonek.

Lányho zjednodušená mapa je otištěna na straně 228 a obsahuje staré označení všech oddílů, včetně těch, jež byly zrušeny při rozšíření Plzeňské třídy. Nadto je v ní zakresleno naše nové značení oddílů písmeny (A až J a M až R), které reflektuje současný stav (tj. nezahrnuje zrušené části). Kombinace písmena a čísla hrobového místa zjištěného při obchůzce (např. A 25 = oddíl A, číslo hrobu 25) je třetím údajem, umožňujícím propojení jmen pohřbených osob v seznamu s hrobovým místem ve schematických mapách na s. 41

šení do stavu svobodných pánů s predikátem „von Goldberg zum Murstetten“. Rod se později rozdělil do tří větví; potomci jedné z nich žijí podnes, jejímu zakladateli patřilo panství Vranov nad Dyjí, jež si dal přestavět na honosný barokní zámek (projektoval ho slavný vídeňský dvorní architekt Johann Bernhard Fischer z Erlachu). Rodu Althannů patřil až do druhé světové války statek Lipník nad Bečvou a panství Králíky.

Alžběta **Althofová** roz. Chaloupková **I 14**
L 1788–1850, 1/XI

Josef **Altmann** rytíř z **Altmannshofenu**
[Josef Altmann Ritter von Altmannshofen]
L s. a., 1/XI/35

Šlechtická rodina pocházející z Bavorska. Zakladatelem rodu je Joseph Karel Altmann (†1830), který byl 1793 povýšen do rytířského stavu s predikátem „z Altmannshofenu“ a obdržel český inkolát. Sbíral umělecká díla a jeho rozsáhlá sbírka obrazů byla umístěna na Hradčanech. Jeho syn Karel (1790–1818) zemřel bez potomků.

Jan **Altwater** [Johann Altwater]
major
A²⁰¹² 1761–12. 1. 1838

Syn Augustina Altvatera (†1804) a Kateřiny Cassini de Pugela, bratr Augustiny, jež se 1815 provdala za Antonína Mudrocha, právníka, profesora a rektora pražské univerzity (rovněž pohřbeného na Malostranském hřbitově). Jejich otec byl se svými bratry Janem, Karlem a Bohumírem (syny Bohumíra Altvatera, císařského dvorního dodavatele koní) nobilitován císařovnou Marií Terezií roku 1764. Karel Josef Altwater (1726–78) sloužil v generálním válečném sekretariátu a vyznamenal se při obsazení Prahy Prusy v roce 1757. Počátkem 19. století se rod rozdělil do dvou větví: starší žila v Rakousku, kde brzy vymřela, mladší, založená Augustinem Altwaterem, vlastnila později západočeské statky Kaceřov a Vildštejn u Chebu.

Mořic **Ambrozi** [Moritz Ambrozy]
lékař, zdravotní rada
L 1808–1864, m. n.

Pravděpodobně jeden z příslušníků starého měšťanského rodu z Kutné Hory, kteří v 18. století přesídlili do Prahy, kde působili jako lékaři, úředníci či důstojníci.

Františka **Amerlingová**
L s. a., 1/III/108

Kamil **Anders** **O 38**
L s. a., 2/III/63; K s. a., č. 210

Kristina **Andersová** **O 38**
dcera typografa
L †1882, 2/III/63; K s. a., č. 210

■ s Josefem a Annou **Cibulkovými** **O 38**

Marie **Andreatiová** **A 50**
K †1852, 84 r., č. 546

■ s Vojtěchem a Jiřím **Kozákovými** **A 50**

Ústavní hrobka řádu **Anglických panen**
L 2/VIII/27

Bedřich K. **Anselm**
rada ve službách hrabat Schönbornů
L †1838, 1/XII
K 23. 7. 1838, 65 r., č. 523

Syn zesnulého, Rudolf Anselm (1827–97), byl důstojníkem a 1881 byl povýšen do rytířského stavu. Jako důstojníci byli čini i jeho synové.

Viktorie **Anselmová** roz. Zinnerová
K 28. 9. 1836, 41 r., č. 523

Marie **Anselmová**
K †14. 6. 1889, 9 r., č. 523

■ s Aloisií **Formánkovou** roz. Eckelovou

Barbora **Apfalterová z Apfalternu** roz. Neumayrová [Barbara Apfalter Freiin von Apfaltern]
vdova po setníkovi
L †1878, 1/III/11
FB 27. 9. 1812–12. 6. 1878

František **Apfalter z Apfalternu**
[Franz Apfalter Freiherr von Apfaltern]
její syn
L †1860, 1/III/11
FB 29. 6. 1839–19. 10. 1860

Kristina **Apfalterová z Apfalternu** **H 63**
[Christine Apfalter Freiin von Apfaltern]
L 1801–1867, 1/III/11
K 3. 12. 1867, 66 r., č. 670

■ s rodinou Rudolfa **Audritzkého z Audertze**

Marie **Apfalterová z Apfalternu**
[Marie Apfalter Freiin von Apfaltern]
L †1877, 1/IV/144

Stará korutanská šlechtická rodina, doložená už v 9. století. Její příslušník Ferdinand Arnošt byl 1675 s celou rodinou císařem Leopoldem I. povýšen do stavu svobodných pánů. Jeho potomek Arnošt von Apfaltern (1731–1804) vstoupil do jezuitského řádu a stal se 1748 děkanem filozofické fakulty ve Vídni. Další příslušník rodu, Jan Nepomuk z Apfalternu (1743–1817) se vyznamenal v tureckých válkách a působil jako podplukovník v Itálii. Rudolf svob. pán z Apfalternu doprovázel císaře Ferdinanda do Olomouce v roce 1848.

☐
Zdenka z Aratorů
L 1861–1881, m. n.

Dcera Augusta Viléma z Aratorů (1837–86) a jeho manželky Anny Kateřiny roz. Stretti (1840 až 1892), vnučka Ferdinanda z Aratorů, pravnučka zakladatele rodu. Hospodářskému radovi Matyáši Ignáci Aratorovi byl šlechtický stav potvrzen císařem Františkem I. v roce 1794. Byl vrchním ředitelem panství v Hořicích a vlastnil statek Skřivany u Hořic a dům v Praze. Ze tří manželství měl 6 dětí, z nichž dva synové, Jan a Ferdinand, se stali zakladateli I. a II. linie rodu.

☐
Jan Dobromil Arbeiter
lékárník, divadelní ochotník a mecenáš, kulturní a politický činitel
L 1794–1870, I/XII/178

Jan Dobromil Arbeiter byl původním povoláním lékárník. Po přistěhování do Prahy se stal malostranským měšťanem. Jeho jméno je spojeno s českým divadelním životem, který probíhal v bývalém klášteře theatinů v dnešní Nerudově ulici. Po zrušení kláštera byla budova od 1783 v držení Václava Liebera a od 1793 hraběte Morzina. Arbeiter bydlel v tomto objektu nejprve jako nájemník. V jeho bytě se již od 1828 (zahájení Macháčkovou hrou *Ženichové*) hrálo soukromé divadlo (členy souboru byli hlavně sazeči z Haasovské tiskárny v klášteře sv. Anny). Sám Arbeiter byl činný jako herec (např. 1828 v Loupežnicích na Chlumu) a jako režisér. Byt byl však malý a ochotníci proto museli přejít do sousedního Thunovského paláce. Arbeiter později Kajetánský dům koupil a přepustil bývalý refektář Josefu Kajetánu Tylovi (1808–56), který zde od 1835 provozoval české divadlo. Arbeiter byl i politicky činný, v roce 1848 se aktivně účastnil revolučních událostí v Praze. Ke konci života štědrě obdaroval nově vzniklé reálné gymnázium v Táboře, kterému věnoval svou knihovnu (3 tisíce svazků) a založil tam nadaci

pro nadané studenty (táborské gymnázium, vzniklé 1862, bylo první střední školou svého typu s výlučně českým vyučovacím jazykem v tehdejší rakouské monarchii). Arbeiterovu knihovnu nyní opatruje Blatské muzeum v Soběslavi. Arbeiter byl za své zásluhy později jmenován čestným občanem města Tábora.

☐
Edgar Arbes
syn redaktora Jakuba Arbese
L 1872–1872

Julius Arbes
syn redaktora Jakuba Arbese
L 1870–1875

Anna Arbesová
choť obuvníka Jana Arbese
L 1802–1880

Rodiče Jakuba Arbese bydleli v dnešní Štefánikově ulici na Smíchově v místech Švandova divadla. Arbes o tom píše: „Před rokem 1848 bydleli rodičové moji v přizemí jednopatrového domu s mansardovými světničkami asi tři sta kroků před prvním mostem, vedoucím přes hradební příkop k první z obou oujezdských bran.“ Obraz svého rodného domku zachoval Jakub Arbes (1840–1914) v románu *Štrajchpuďlici*. Píše o něm: „Světničky v domě měly pět – šest kroků šířky a sedm nebo osm kroků hloubky.“ Do rodného domku, kde otec provozoval ševcovské řemeslo, je také zčásti umístěn děj povídky *Zběhlé švicko*. Spisovatel a novinář měl k Malostranskému hřbitovu zvláštní vztah – ve svém díle *Vymírající hřbitov* (Květy 1900), laděném autobiograficky, vzpomíná, jak v dětství často navštěvoval hřbitov, kde byl otec jeho spolužákem ze školy hrobníkem. Jakub Arbes byl také první, kdo se dal do boje za zachování tohoto historického hřbitova.

Ostatky Arbesových rodičů a synů byly později přeneseny do spisovatelova hrobu na hřbitov Malvazinky, odd. AI 127.

☐
Alžběta Arthoferová roz. Chaloupková I 14
K †21. 6. 1830, 62 r., č. 316

☐
Alžběta Arliová
vdova po komisaři pro výstavbu silnic
K 17. 6. 1786–15. 7. 1845, č. 503

☐
Marie Arltová
vdova po okresním hejtmanovi
L †1880, 2/V/54

☐
Marie **Grundová**
žebračka
L †1883, 2/III/117

☐
Antonín **Grünnes**
K †1857, č. 12

☐
Terezie **Grüneisenová z Ehrenfelsu**
[Theresia Grüneisen von Ehrenfels]
FB †9. 12. 1868, 78 r.

Zakladatelem rodu byl Stephan Grüneisen, povýšený 1794 do šlechtického rodu. Jeho syn Leopold působil na přelomu 18. a 19. stol. jako celní a daňový úředník v Praze. Na Malostranském hřbitově jsou pochovány dvě členky rodu: Karolina, provdaná Dobelová (1800–1863) a Terezie. Jsou pohřbeny spolu se státním zástupcem Antonínem **Dobelem** (1828–1876), synem Karoliny Dobelové.

☐
František **Grünwald**
správce dvora hraběte Buquoye
K s. a., č. 474

Jana **Grünwaldová**
jeho dcera
L 1769–1827, m. n.
K s. a., č. 474

☐
Josef **Grünwald**
listonoš
L †1877, 2/IV/81

☐
Klement Jan svob. pán z **Gudenau**
[Clemens Johann Freiherr von Gudenau]
L 1748–1827, 1/XI/56

Karolína hrab. z **Gudenau**
[Caroline Gräfin von Gudenau]
L s. a., 1/XI/56

☐
Jindřich z **Gudenusu**
[Heinrich Freiherr von Gudenus]
L †1881, 1/VII/426

Německý šlechtický rod, pocházející z Hesenska (Spangenberg), kde je o nich první zmínka v roce 1594. Do stavu říšských šlechticů byli čtyři bratři Gudenusové (Kryštof, Jan Daniel, Urban Ferdinand a Jan Mořic) povýšeni v roce 1668, do říšského rytířského 1696 a do říšského stavu svobodných pánů 1696. Inkolát v Maďarsku dostali 1703, v Čechách 1756 (Franz de Paula, svob. pán z Gudenusu). Rodina Gudenu-

sů (která žije dodnes) byla spřízněna s rodem Nádherných z Borutína, a přes ně pak se smíchovským rodem Ringhofferů.

☐
Jana **Guldenerová z Lobesu** **G 58**
[Johanna Guldener von Lobes]
L 1748–1827, m. n.
K 1748–18. 12. 1827, č. 471
FB 1748–18. 12. 1827

Rod se poprvé objevuje v záznamech v 16. stol., kdy jeho příslušník Johann Guldener z Lobes získal erbovní list. Poté je o něm zmínka až v 18. stol. Anton Guldener z Lobesu působil v 60. letech 18. stol. jako prokurátor v Plzni. Jeho syn Vincent Eduard (1763–1827) působil v Praze jako úřední lékař a vydal řadu odborných spisů. Ve stejné době působil ve Středoklukách u Prahy jako poštovník Bartoloměj Guldener von Lobes a Alois Guldener von Lobes je uváděn mezi pražskými ostrostřelci.

☐
František **Günner** **A 91**
lékař
L †1855, 1/VIII/135
K †28. 2. 1855, č. 578

Marie **Günnerová** roz. Purmanová **A 91**
L †1883, 1/VIII/135
K †12. 5. 1883, č. 578

☐
Jan Nepomuk **Günther**
pražský magistrátní rada
L 1857, m. n.
K †6. 3. 1857, 64 r., č. 22a

☐
Leopold Otomar **Günther** svob. pán ze **Sterneggu** [Leopold Ottomar Günther Freiherr von Sternegg]
viceprezident apelačního a civilního vrchního soudu v Praze
L †1823, 1/X
K s. a., č. 123

Jan Kašpar Günther, pocházející ze Štýrska, dvorní lékárník ve Vídni, byl povýšen do rytířského stavu v roce 1701. Od roku 1737 žil tento rod také v Čechách, kde získal František Matyáš rytíř Günther ze Sterneggu inkolát. V roce 1768 ho pak získali bratři František Václav, apelační rada v Praze, Leopold Otomar, viceprezident apelačního soudu v Praze, Jan Nepomuk Konstantin, rada a assessor u císařských tribunálů markrabství moravského a Josef Zikmund, rytíř v kyrysníku. V roce 1789 byl Leopold Otomar, tajný rada a komtur Leopoldova řádu, spo-

lu se svými bratry Janem Nepomukem a Josefem povýšen do stavu svobodných pánů. Leopoldu Otmarovi zřídili náhrobek jeho synovec Josef Günther svob. pán ze Sterneggu, nejvyšší hofmistr anhaltského vévody, a jeho manželka Terezie svob. paní ze Sterneggu, roz. svob. paní z Escherichu.

P. Gabriel Güntner
univerzitní profesor, rektor pražské univerzity
L 1804–1867, 1/X/21

Pocházel ze selské rodiny. Po gymnáziu v Plzni (kde si musel na studia vydělávat kondicemi) začal studovat bohosloví. V roce 1825 vstoupil do premonstrátského řádu a 1828 složil řeholní sliby. V r. 1830 se stal knězem a 1838 byl jmenován profesorem biblických studií na pražské univerzitě. Dvakrát vykonával funkci děkana teologické fakulty a 1858 byl zvolen rektorem univerzity. Byl velmi oblíbený, všichni si ho vážili za to, že umožnil svou píli studium svým dvěma nadaným bratrům – oba se stali slavnými lékaři a rovněž profesory pražské univerzity. Güntner napsal mnoho článků – jeho hlavním dílem je však *Hermaneutica biblica generalis juxta principia cattolica* z roku 1848.

Josefa Guttenbergerová roz. Krauzková
K †7. 8. 1826, 59 r., č. 548

H

Anna Haaberová roz. Kavičková
manželka soukromníka
K †16. 12. 1844, 20 r., č. 119

Karolína Haaberová
K 22. 10. 1809–1. 11. 1872, č. 119

Rodina **Haasova** s. a.

Q 11

Hrobka napodobující svým architektonickým řešením tehdy velice populární hrobku Goetha a Schillera na výmarském hřbitově. Záznamy o pohřbených chybí a jména pohřbených nejsou uvedena ani u Kšary ani u Lányho. Sokol uvádí, že v jeho době bylo ještě možno skleněnou podlahou vidět rakve pohřbených. Nepodařilo se dosud jednoznačně prokázat, že by v hrobce byl pochován Augustýn Eusebius Haas, je to však pravděpodobné. Podle úmrtního oznámení byl totiž pohřben na MH, ale pouze v prozatímním hrobě.

Augustin Eusebius Haas
majitel továrny na porcelán v Horním Slavkově
UO 15. 8. 1804 Horní Slavkov–26. 3. 1871 Praha

První pokusy založit porcelánku v Horním Slavkově se datují do roku 1793. Výroba však nebyla příliš úspěšná. Situace se změnila v roce 1803, kdy firmu převzal Jan Jiří Lippert a vedl ji za pomoci důlního mistra Václava Haase. Firma se tehdy jmenovala Lippert a Haas. Kvalita výroby stoupala (neoklasicistní formy, veduty Karlových Var) a firma se stala v roce 1812 první firmou na teritoriu monarchie, která obdržela privilegium vyrábět porcelán. V té době firma vyráběla převážně šálky a přešla od klasicismu k empiru. V roce 1830 byl její výrobní sortiment obohacen o porcelánové figurky. Od roku 1840, kdy se stal výhradním majitelem firmy Augustýn Eusebius Haas ji velmi zvelebil a zavedl nové technologie (tisk na porcelán). Augustýn Haas získal velký majetek a mohl si zakoupit panství Kynšperk a zámek Kamenný Dvůr. Vlastnil také nemovitosti v Praze, kam se později odstěhoval. Na počátku své nemoci, v roce 1867, předal firmu svému synovi Jiřímu Haasovi (1841–1914), který vystudoval chemii na polytechnice ve Vídni a synovci Janovi Křtiteli Čížkovi. Firma od té doby nesla jméno Haas a Čížek. Augustýn Haase zemřel čtyři roky po předání firmy ve svém pražském domě a byl dle úmrtního oznámení provizorně pohřben v hrobce rodiny Richterovy na Malostranském hřbitově.

Hrobka rodiny Františka Haase **G 45**

František Haas **G 45**
pražský měšťan a majitel domu
K †3. 6. 1856, 77 r., č. 463

Anna Haasová roz. Schächtelová **G 45**
L 1782–1848, m. n.

K †8. 5. 1848, 66 r., č. 463

Žofie Haasová **G 45**

K †8. 8. 1833, 28 r., č. 463

Podle dobových údajů František Haas bydlel v domě čp. 226 U tří červených křížů v Ostruhové (dnes Nerudově) ulici. Lze předpokládat, že byl oním nevlastním bratrem zmíněným v závěti, kterou Václav Bayer (1765–1837), mecenáš pražské chudiny (v. t.), odkázal velký majetek, sestávající z několika nemovitostí a úctyhodné částky v dlužních úpisech. Dědictví Haasovi zřejmě umožnilo dát zbudovat pompézní hrobku v empírovém slohu, svědčící o významu této pražské patricijské rodiny.

burský a *Sen Jakubův* vystaven v roce 1832 na Klárově výstavě na Kampě.

Horčička se aktivně účastnil veřejného života – byl mezi zakladateli Jednoty výtvarných umělců a později v roce 1848 byl dokonce jejím druhým předsedou. Byl také vynikajícím teoretikem a historikem umění. Je autorem několika pojednání, z nich se do současnosti dochoval například životopis jeho tchána F. M. Pelcla.

Horčička se podílel mj. na opravě obrazů z Pražského hradu, vedl restaurátorské práce obrazů Mistra Theodorika na Karlštejně. Bohužel však patřil mezi zdatné falzifikátory – k tomu ho však nevedly hmotné zájmy, ale spíše touha se vyrovnat starým mistrům. Předpokládá se, že mnohá jeho falza dosud nebyla objevena. Například obraz *Madona s dítětem* (okolo 1500) z dílny Lorenza di Credi (1459–1537) Horčička upravil tak, že byl znalci považován za dílo Raffaelova (1483–1520), případně někoho z jeho školy. Skutečný původ obrazu byl odhalen až v roce 1976. U dalšího obrazu, původně považovaného za dílo Ferrarské školy, se ukázalo, že jde o původní Horčičkovo dílo na starém plátně. Horčička se osobně znal s Václavem Hankou (1791–1861) a dokonce se pohyboval v okolí „náležů“ Rukopisů, což vedlo historiky k domněnce, že se mohl podílet na jejich vzniku. Horčička s Hankou bývají také spojováni s falzy nápisů nad bustami v triforiu katedrály sv. Víta. Větší část Horčičkovy pozůstalosti zakoupil ve Vídni F. X. Jiřík, který ji postupně odprodával do Národní galerie, Památníku písemnictví a Muzea hl. m. Prahy.

Emanuel Horn

školní ředitel
L †1879, 1/V/115

Jakub Horník
arcibiskupský kočí

L †1867, 2/I/44

Karel Hornstein

ředitel hvězdárny Klementina, matematik a astronom
L †1882, 1/IX/15

K 7. 8. 1824–22. 12. 1882, č. 50a

Působil jako asistent na vídeňské hvězdárně, kde se zúčastnil vydání Piazzioho *Storia celeste* v Análech vídeňské hvězdárny. 1847 se stal adjunktem hvězdárny v Krakově. Brzy se však vrátil do Vídně, působil zde rok jako profesor matematiky na akademickém gymnáziu a poté se stal docentem astronomie na univerzitě. Ve vídeňské hvězdárně působil do r. 1862 a zabýval se pozoro-

rováním asteroidů a komet a výpočty jejich drah. Ke konci pobytu ve Vídni zavedl pravidelná pozorování slunečních skvrn, a navrhl pásmový fotometr k měření světlosti slabých stálic srovnáním s asteroidy. 1857 byl zvolen za dopisovatele, člena císařské akademie věd. Po víceletém působení na univerzitě ve Štýrském Hradci byl konečně povolán na pražskou univerzitu, kde 1867 převzal po Böhmovi řízení pražské hvězdárny. Zabýval se hlavně teoretickými studiemi, (významná byla zejména jeho práce *Untersuchungen über den Einfluss der Elektrizität und Rotation der Sonne auf den Barometerstand* a *Die Abhängigkeit der mittleren Windesrichtung von den Perioden der Sonnenflecken*. Vydal též velmi cenné pojednání *Zur Kenntniss des Asteroidensystems* (1881). V pojednání *Bestimmung der Bahn des ersten Kometen v. J. 1847 nebst Bemerkungen über den Übergang von der Parabel zur Ellipse und Hyperbel* (1854) Hornstein navrhl novou metodu přechodu z jedné kuželosečky (elipsy) na jiné kuželosečky, která nese podnes jeho jméno (Hornsteinova metoda).

Kateřina Horová

žebračka
L †1877, 1/I/135

Josef Karel Eduard Hoser

lékař, sběratel, amatérský etnograf a geolog
L 1770–1848, m. n.

30. 1. 1770 Ploskovice – 22. 8. 1848 Praha

Hoserův otec byl panským rentmistrem v Ploskovicích. Rodina se přestěhovala do Svádova na panství blízko Ústí nad Labem a nadaného chlapce si povšiml Franz Hesse, svádovský vikář, kterému se podařilo pro něj zajistit místo diskantisty u ředitele chóru Václava Praupnera (1745–1807) v Praze. Hoserovým dalším podporovatelem byl arcivévodský sekretář Joseph z Altmannu. Hoser se již v této době začal horlivě zajímat o mineralogii a entomologii. Po ukončeném studiu filozofie se Hoser nejprve rozhodl pro práva, ale pod vlivem plantážníka Wiliama Katze (českého rodáka usazeného v Guayaně) začal studovat lékařství (Katz ho ubezpečoval, že by jako lékař udělal velkou kariéru v holandských koloniích). Když však Hoser 28. 3. 1798 svá studia dokončil, situace se mezitím již změnila – holandské kolonie obsadili Angličané a mladý lékař se musel svých plánů na vybudování praxe v dalekých krajích vzdát. Hoser v roce 1799 vstoupil jako lékař do služeb ruského generálporučíka Durassowa, s jehož